

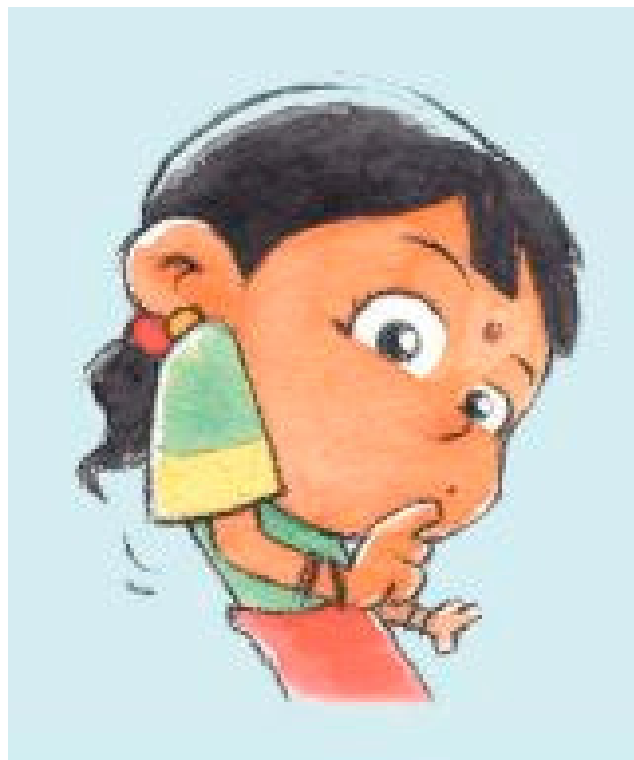
קפיצה לארץ ג'ילבי

כתבה סרותאקרטי סיראם (בת 13)

ציירו אנג'י ואופיש

Prantham Books

יום אחד דיוויה הרגישה מדוכאה יותר מרגיל. היא הרגישה בשעמום כזה שקראה "הייתי רוצה להיות בכל מקום אחר, רק לא כאן." ואז הכל נעשה פתאום שקט מאוד. ובשקט הזה דיוויה יכלה להרגיש איך לבה דופק "תיק.. תיק.."

דיוויה שיחקה עם פלופי, החבר שלה. היה זה היום הראשון של החופש הגדול ולפניה היו חודשיים של שמחה ומשחק עם פלופי. רק שנתיים קודם הדברים היו שונים. דיוויה הייתה אז ילדה בודדה. היא חששה מהחופש הגדול כי פחדה משעמום. כל זה השתנה כשפגשה את פלופי. וזה קרה כך:

ממש לפנייה עמד שער עשויה.. ג'ילבים!!!
דיוויה צבתה את ידה כדי לבדוק שהיא לא חולמת
ושהשער הוא של ממש, ואז השער, בלי כל אזהרה,
פתח את פיו (תארו לעצמכם שער מדבר!) ואמר
"ברוכה הבאה לארץ ג'ילבי! אני ג'ילבי-שער. אני בוחן
תכונות הדרושות לאלה שנכנסים לארץ ג'ילבי. רק איש
רעב יכול להיכנס לארץ ג'ילבי!"
דיוויה הייתה כה מופתעת שרק הניעה את ראשה כדי
להראות כי היא רעבה. ואז השער נפתח ונתן לה
להיכנס.

ופתאום הרגישה בתנועה חזקה באוויר. היא עצמה את
עיניה כי לא ידעה מה קורה, אבל קיוותה לטוב. אבל
אחרי כמה רגעים תנועת האוויר פסקה פתאום כפי
שהתחילה. דיוויה פתחה את עיניה בלי לחשוב למה
לצפות. והיא מצאה את עצמה בארץ חדשה! אבל
במקום לצפות במראות מוזרים, שמה לב יותר לריח
מעניין. היא הלכה בעקבות הריח והגיעה לגדר.
וכשעברה אותו, לא האמינה לעיניה.

אחרי שבדקה את כל תכולת החדר רצתה דיוויה להתחיל לטעום מג'ילבי, שעל השולחן. אך אז שמעה קול. היא ניגשה לצלחת שממנה יצא הקול הזה, ושם ראתה את מי שהשמיע אותו. היה זה יצור קטן, שנראה כמו כדור פרווה עם רגליים אחדות. הוא נדבק כנראה לג'ילבי דביק וניסה עכשיו להשתחרר. דיוויה הייתה ילדה טובת-לב ולכן שחררה אותו מג'ילבי. "תודה לך. שמי פלופי" הוא צייץ.

אם דיוויה חשבה שהשער הוא הדבר המוזר ביותר שראתה אי-פעם, הרי מהר מאוד שינתה את דעתה. כשרק עברה בשער מצאה את עצמה בחדר. הדבר הרגיל בחדר היה שהוא מצויד כמו כל חדר אחר, עם שולחן, כסאות, אצטבאות ודברים דומים. אבל בלתי רגיל שבו היה שכל פריט של הרהוט הזה היו עשוי מג'ילבי !!

"אינני רעבה עכשיו. אוכל יותר מאוחר" אמרה דיוויה.
"בארץ ג'ילבי לא עושים שום דבר אחר, אלא אוכלים
ג'ילבי" הסביר פלופי "אינך יכולה לקפוץ או לשחק כי
ג'ילבי כועסים אם הם נמחצים, והדבר החשוב ביותר
שעליך לדעת בארץ ג'ילבי הוא שאסור להרגיז את ג'ילבי
! אין אויב גדול יותר מאשר ג'ילבי מרוגז. חוץ מזה את
גם לא רוצה שרגליך יעשו דביקים, נכון?" הוא הסביר.

וברגע הזה בטנה של דיוויה התחיל לרטון בקול.
"הו! את רעבה" אמר פלופי "אנא, תתכבדי". ודיוויה
התחילה לאכול. היא אכלה עד שלא יכלה לאכול יותר.
ואז שאלה את פלופי "אולי נוכל לשחק ביחד?"
פלופי הביט עליה כאילו אמרה דבר מה מוזר. "לשחק?
למה לך לשחק, כשאת יכולה לאכול את ג'ילבי האלה?"
אמר מופתע מאוד.

"אז לפחות נוכל לצפות בטלוויזיה?" שאלה דיוויה.
בתשובה פלופי הוביל אותה לטלוויזיה עשויה מג'ילבי.
"את יכולה לאכול זאת אם תרצי. לגבי צפייה – אינני
בטוח" אמר.
לאכול, לאכול, לאכול! דיוויה חשבה שעוד מעט היא
תתחיל לצעוק.

"אבל הרי האנשים החיים כאן עושים עוד משהו מלבד
אכילת ג'ילבי?" קראה דיוויה.
"אין אנשים בארץ ג'ילבי. התושבים היחידים הם יצורים
קטנים כמוני וג'ילבי בעצמם. אין כאן רופאים או
מהנדסים או אנשים אחרים. את כנראה האדם הראשון
שהגיע לכאן במאה
שנות ג'ילבי בקירוב" ענה פלופי.

דיוויה כבר הבינה שארץ ג'ילבי היא אומנם מעניינת
ברגע הראשון, אבל במציאות מקום משעמם מאוד. היא
רצתה כבר לחזור הביתה, אבל חבל היה לה לעזוב את
פלופי. היא ידעה שתרגיש מאוד בודדה בלעדיו.

פלופי ניסה למנוע שאלות נוספות ולכן אמר "אינך יכולה
למחוא כפיים, לשרוק, לרקוע ברגליים או לעשות דברים
דומים בארץ ג'ילבי."

"כן" שמחה דיוויה "עכשיו כבר לא יהיה לי משעמם.
בוודאי לא, כי יהיה לי לחבר משחקים." היא עכשיו
רצתה מאוד לחזור הביתה. ופתאום הכל נעשה שקט
מאוד.
ואז האוויר התחיל להתערבל ודיוויה ופלופי נסחפו בתוך
המערבולת ונחתו במכה חזקה.

ואז עלה לה רעיון. למה לא לקחת את פלופי איתה?
והיא שאלה "אולי תבוא איתי? כל כך משעמם לי בבית."
ופלופי היה מוכן לכך. "בוודאי. רציתי לעזוב את ארץ
ג'ילבי כבר שלוש-עשרה שנה. הייתי עוזב אותה קודם,
אבל הכלל כאן הוא שלא עוזבים ארץ ג'ילבי בלי
שמישהו יזמין אתך לארץ אחרת."

**ג'ילבי הוא ממתק בעל צורה לוליינית,
מבצק מטוגן בשמן עמוק וספוג בסירופ.
הוא מקובל בארצות תת-יבשת הודית)**

"הידד! אני שוב בבית, והפעם אינני לבד" שמחה דיוויה.
היא לא שוכחת את הימים שבאו אחר כך. פלופי נעשה
לחבר בלתי-נפרד שלה. הוא משחק אתה, אוכל יחד
אתה ואפילו הבטיח ללוות אותה לבית הספר!
עכשיו הם מבלים ביחד ומאושרים מאוד.